

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4771/2022
24.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Тамара Фемић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управе за општу логистику, Дирекције за услуге стандарда ВУ „Дедиње“ из Београда, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2346/22 од 24.08.2022. године, у седници већа одржаној 24.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2346/22 од 24.08.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2346/22 од 24.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2738/20 од 15.12.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као поднеску од 28.09.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете по основу разлике између исплаћеног и припадајућег војног додатка од 20%, за период септембар 2017. закључно са новембром 2019. године, исплати појединачно одређене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање Филијала Београд, доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање Филијала Београд, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање Филијала Београд. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2346/22 од 24.08.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставу два, три и четири изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби. Ставом трећим изреке, одбачена је, као недозвољена, жалба тужиле у делу у којем се побија решење садржано у ставу један изреке првостепене пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Предмет тражене правне заштите је исплата накнада штете тужилци, као цивилном лицу на служби у Војсци Србије – ВУ Дедиње, у висини разлике између исплаћеног војног додатка у висини од 15% и траженог војног додатка у висини од 20% од основне зараде, а нижестепеним пресудама је одлучено одбијањем тужбеног захтева. По оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилце као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 10/23), јер пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе по питању да се права на исплату плате, накнаде и других примања (војног додатка) цивилних лица запослених у војној установи, која обавља производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити, до завршетка поступка трансформације тих установа у смислу члана 194. и 195. Закона о Војсци Србије, остварују у складу са прописима којима се уређује пословање тих установа (у конкретном случају у складу са Правилником о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ Дедиње из 2006. године, који прописује право цивилног лица на војни додатак у висини од 15% од основне плате).

Имајући у виду наведено, као и да битне повреде одредаба парничног поступка на које се ревизијом указује нису разлог за изјављивање посебне ревизије, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилца је тужбу ради накнаде штете поднела 30.10.2020. године, а вредност предмета спора побијеног дела је 49.597,51 динар.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан

подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић